

Arrest

nr. 260 644 van 14 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 7 februari 2019 (verzoeker) en 11 augustus 2019 (verzoekster) en dienen een verzoek om internationale bescherming in op 30 september 2019.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 december 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster gehoord op 4 december 2020, verzoeker op 14 januari 2021 en 5 maart 2021.

1.3. Op 29 april 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 3 mei 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Cali. U bent op (...) 1991 geboren in Cali in het departement Valle del Cauca te Colombia. U bent van religie een katholieke christen. U woonde, vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek, in uw ouderlijke woning in de wijk ‘Barrio Popular’ te Cali. Sinds 2012 heeft u een relatie met V. L. S. (CG xxx O.V. xxx) en samen hebben jullie twee kinderen: M. P. (°(...)2013) en T. (°(...)2018). Uw partner heeft daarnaast nog twee meerderjarige dochters uit een eerdere relatie: J.M.L. (O.V. xxx) en L. M. G. L. (O.V. xxx). U was in Colombia tewerkgesteld in de horeca en later als ‘operario de inyección’ bij een bedrijf.

Op 25 januari 2018 verliet uw stiefdochter J. (O.V. xxx) op legale wijze Colombia. J. reisde via Spanje naar België waar zij introk bij haar maternale grootmoeder D. S. T..

In uw wijk in Cali zijn twee criminele bendes – genaamd ‘La Quarenta’ en ‘La Invasión’ – actief. Deze bendes zijn sinds januari 2018 verwickeld in een bloedige territoriumstrijd. Uw woning bevindt zich juist op de grens tussen de territoria van de respectievelijke bendes. Vanaf begin 2018 begonnen zowel ‘La Quarenta’ als ‘La Invasión’ steeds meer mensen te rekruteren. Daarbij begonnen de bendes ook steeds meer druk uit te oefenen op mensen om zich bij hen aan te sluiten. Indien men dit niet deed werd men beschouwd als ‘sapo’, i.c. verklikker. In februari 2018 werd u, toen u onderweg naar huis was van u werk, aangesproken door een zekere M. die u vroeg om u aan te sluiten bij ‘La Quarenta’. Hij dreigde ermee u te doden indien u zou weigeren. Vanaf dat moment werden op frequente basis dreigementen en intimidaties ten aanzien van uw persoon geuit en bleven beide bendes u onder druk zetten om met hen samen te werken. U weigerde telkenmale. In maart 2018 werd J. C., één van uw vrienden uit de buurt, gefolterd en vermoord teruggevonden in de rivier. In juni 2018 werd B., een andere vriend, vermoord. U kreeg steeds meer te kampen met intimidaties en dreigementen. Zo werd u ook meermaals op uw werk benaderd en aangesproken door leden van ‘La Quarenta’, o.a. M. en O. In juni of juli 2018 heeft u als gevolg hiervan ontslag genomen op uw werk. U bleef in de daaropvolgende periode thuis, u leefde ondergedoken en u verliet uw woning amper. Af en toe hielp u uw moeder en uw grootmoeder in hun kiosk in een ander deel van de stad. Ergens halverwege à eind augustus kwam M. naar de kiosk om u te intimideren waarna u besloot om vanaf eind augustus niet meer mee te gaan naar de kiosk. In juli 2018 heeft u op aanraden van uw moeder een paspoort aangevraagd. Uw moeder wou immers dat u naar Chili zou gaan waar u bij een vriendin van uw moeder zou kunnen verblijven. Dit plan kon echter niet doorgaan.

Eind 2018 werd de situatie in de wijk rustiger en nam de intensiteit van de oorlog tussen beide bendes af.

In november of december 2018 heeft u contact opgenomen met een vriend die in België woont. U heeft hem uw situatie uitgelegd en hem om hulp gevraagd. Uw vriend beloofde om u te helpen om Colombia te verlaten en eveneens naar België te komen. Zo heeft hij onder andere een vliegticket gekocht voor u.

In februari vond er een voetbaltoernooi plaats in de wijk waaraan u en verschillende andere vrienden participeerden. Op een gegeven moment kwamen er twee mannen op een motor aan die de aanwezigen onder vuur namen. Hierbij kwam één van uw vrienden, genaamd Miguel Angel, om het leven. U kon ontkomen. Onder druk van uw moeder besloot u op 5 februari 2019 naar aanleiding van deze gebeurtenissen klacht in te dienen bij de ‘fiscalía’ (het parket). Diezelfde avond werd uw woning onder vuur genomen door twee personen op een motor.

Op 6 februari 2019 verliet u Colombia en u reisde, zonder visum, naar Europa. U was in het bezit van een geldig Colombiaans paspoort. U reisde via Spanje naar België waar u op 7 februari 2019 aankwam.

Na uw vertrek uit Colombia werd uw partner eveneens belaagd door dezelfde personen die u reeds hadden bedreigd. Uw partner diende naar aanleiding van deze dreigementen ook een klacht in bij de ‘fiscalía’. Na het indienen van de klacht leefde uw gezin ondergedoken in uw woning. Uiteindelijk verlieten uw partner en uw kinderen M. P. en T. in augustus 2019 Colombia en reisden naar België. Op 30 september 2019 diende u samen met uw partner V. L. S. een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Na uw vertrek zouden onbekenden verschillende keren telefonisch contact opgenomen hebben met uw moeder. Men zou naar u gevraagd hebben.

Eind september 2019 verliet uw stiefdochter L. M. (O.V. xxx) eveneens Colombia.

Op 15 januari 2020 dienden uw stiefdochter J. M. L. (CG xxx, O.V. xxx) en L. M. G. L. (CG xxx, O.V. xxx) eveneens een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart (origineel), uw paspoort (origineel), twee krantenartikelen (kopieën), uw aangifte bij de fiscalia (kopie), de klacht van uw echtgenote bij de fiscalia (kopie) en de overlijdensakte van Jean Carlos (kopie).

B. Motivering

Na het persoonlijk onderhoud maakte uw raadsman nog enkele opmerkingen over aangaande de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. De opmerkingen hadden hoofdzakelijk betrekking op schrijf- en tyfouten, enkele verkeerd weergegeven data en een weergave van uw werkzaamheden (zie administratief dossier).

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst heeft u niet weten te overtuigen dat u effectief én herhaaldelijk – over een periode van één jaar – benaderd zou zijn geweest door bendeleden met de vraag om samen te werken met ‘La Quarenta’ dan wel met ‘La Invasion’. Het betreft immers een blote bewering van uw kant die u geenszins staaft met enig overtuigend en tastbaar begin van bewijs (zie infra). Kan hier tevens worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande de herhaaldelijke intimidaties en bedreigingen evenmin stroken met uw verklaringen aangaande de ‘modus operandi’ van de bendes. Zo verklaarde u immers dat personen die weigeren om zich aan te sluiten bij één van deze bendes gewoonweg meegenomen, gefolterd en uiteindelijk vermoord worden (zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 6). Voorts stelde u dat de bendes soms mensen weghalen uit hun huizen (zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 6). Dat u bijgevolg gedurende meer dan één jaar herhaaldelijk kon weigeren om in te gaan op de eis tot samenwerking, nog gedurende ettelijke maanden uw werkzaamheden kon verder zetten en gewoon thuis kon blijven, rekening houdend met voorgaande, enigszins verbazingwekkend. In de marge dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen ook blijkt dat véél mensen zich, omwille van hun moeilijke socio-economische omstandigheden of door de aantrekkingskracht van statussymbolen, vrijwillig aansluiten bij de bendes daar ze dan over een inkomen kunnen beschikken (zie CGVS D. dd.05.03.2021, p. 6).

Vervolgens is het bevreemdend te moeten vaststellen dat u ondanks uw beweerde aanhoudende problemen met ‘La Quarenta’ en ‘La Invasion’ pas in februari 2019, in casu zo’n jaar na het begin van uw problemen, uw wijk heeft verlaten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw problemen in februari 2018 begonnen naar aanleiding van een bloedige territoriumstrijd tussen twee criminele bendes (zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 3). U werd vanaf begin 2018 onder druk gezet om u aan te sluiten bij één van deze twee bendes. In dit verband verklaarde u dat personen die weigeren zich te affiliëren met een bende beschouwd worden als ‘sapo’s’ of verraders, dan wel als lid van de rivaliserende bende (zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 6 en 7). U gevraagd wat er gebeurd met personen die weigeren om zich aan te sluiten bij een bende verklaarde u het volgend: “zij worden gewoonweg vermoord. Zij worden meegenomen, gefolterd en uiteindelijk vermoord” (zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 6). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat men op de hoogte was van uw verblijfplaats (zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 8). Dat u, rekening houdende met voorgaande, nog méér dan een jaar in uw ouderlijk huis te Cali heeft verbleven ondermijnt de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven, zich onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht en niet nog meer dan één jaar in uw woning zou hebben verbleven. Uw gedrag is in deze op geen enkele wijze verenigbaar met de door u aangehaalde vrees. Kan in de marge worden opgemerkt dat u gedurende deze periode - jan. 2018 – feb. 2019 - geen enkele poging heeft ondernomen om u elders te vestigen in Colombia om u op deze wijze, al dan niet tijdelijk, te onttrekken aan de situatie (zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 11 en 12). Nochtans bleken uw problemen zeer lokaal van aard. Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat de onveilige situatie waarin u stelde te verkeren het gevolg was van het feit dat uw woning op de grens tussen de territoria van de twee betreffende bendes lag (zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 5 en 6). Ter verklaring hiervoor stelde u niet over de nodige middelen te hebben beschikt om u elders te vestigen. Het kan echter niet overtuigen dat u wél over voldoende middelen beschikte om samen met uw voltallig gezin het land te verlaten doch onvoldoende middelen zou hebben gehad om u elders in Colombia te vestigen.

Dat u vervolgens vanaf eind juli 2018, nadat u naar eigen zeggen reeds noodgedwongen ontslag diende te nemen op uw werk omwille van aanhoudende dreigementen, besloot om – zij het in beperkte mate – aan de slag te gaan in de kiosk van uw grootmoeder holt de waarachtigheid van uw verklaringen betreffende uw problemen in Colombia verder uit. Uit uw verklaringen blijkt dat u na uw ontslag bij uw werkgever in juli 2018 meerdere keren per week naar de kiosk van uw familie ging om er te helpen met het uitzetten van de tafels en het voorbereiden van de werkdag (zie CGVS D. dd. 14.01.2021, p. 8 – zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 8 en 9). Het mag verbazen dat u, ondanks het feit dat u naar eigen zeggen reeds meermaals geïntimideerd en bedreigd werd door de hierboven genoemde criminele bendes, het ogenschijnlijk toch veilig genoeg vond om u in het openbaar te begeven én uw wijk op dergelijke frequente wijze in- en uit te reizen. Het voorafgaande ondermijnt eens te meer de waarachtigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Er kan, ingeval van een waarachtig relaas, immers logischerwijs worden verondersteld dat u, die stelt te vrezen voor uw leven, niet het risico zou nemen om u enkele keren per week te verplaatsen naar de kiosk van uw grootmoeder in een ander deel van de stad. U geconfronteerd met voorgaande vaststellingen stelde u dat u er niet alle dagen ging werken. U verklaarde dat u slechts één à twee dagen per week naar de kiosk ging om er te helpen en u zou er naar eigen zeggen ook nooit héél erg lang gebleven zijn (zie CGVS D. dd. 05.03.2021 p. 8). Dit zou het risico enigszins beperkt hebben. Dit kan echter geenszins overtuigen en dit strookt bovendien geenszins met uw overige verklaringen hieromtrent. U gevraagd of het een risico inhield voor u om naar de kiosk te gaan stelde u immers het volgende: “Natuurlijk, want het was ook niet ver verwijderd van waar wij wonen en ook niet ver van de ‘40’ (e.g. ‘La Quarenta’). Het was zo’n twintig minuten met de wagen” (zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 8). Zelfs indien u ‘niet elke dag’ en telkens ‘maar voor een korte periode’ naar de kiosk zou zijn gegaan, hield het nog steeds een bijzonder gróót risico in voor u om dit traject meermaals per week af te leggen. Het was immers niet geheel uitgesloten of ondenkbaar dat men u alsnog zou onderscheppen. Uw gedrag in deze is op geen enkele wijze verenigbaar is met de door u aangehaalde vrees.

In het licht van voorgaande bevindingen is het eveneens frappant dat u in februari 2019 zou hebben deelgenomen aan een voetbaltoernooi in uw buurt. Uit uw verklaringen blijkt dat er in uw wijk voetbalwedstrijden werden georganiseerd om jongemannen aan te sporen niet te kiezen voor geweld maar voor sport (zie CGVS Douglas dd. 14.01.2021, p. 16). Enkele van uw vrienden zouden u uitgenodigd hebben om te participeren aan het toernooi omdat men wist dat u graag voetbal speelde (zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 9). Aangezien u ‘via-via’ vernomen had dat de situatie in uw wijk enigszins bekoeld was besloot u dat een potje voetbal géén kwaad kon (zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 9). Dient echter te worden opgemerkt dat, zelfs indien de situatie in uw wijk gevoelig verbeterd was, het, ingeval van een waarachtig relaas waarbij u wil laten uitschijnen dat u in het vizier stond van beide bendes, nog steeds een bijzonder gróót risico inhield voor u om zich in het openbaar te begeven om aan een voetbaltoernooi deel te nemen. Beide bendes waren immers nog steeds actief/aanwezig in uw wijk. Opnieuw moet worden vastgesteld dat uw gedrag regelrecht indruist tegen uw beweerde vrees. Uw geloofwaardigheid wordt bijgevolg verder onderuit gehaald.

Dat u ter staving van uw verklaringen aangaande uw problemen in Colombia de klacht die u indiende bij de ‘Fiscalía van Cali’ neerlegt, wijzigt niets aan voorgaande appreciatie. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Zulks is in casu geenszins het geval. De door u neergelegde documenten betreffen bovendien loutere kopieën waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend. Kan hier nog aan worden toegevoegd dat hetgeen vermeld staat in de klacht hoe dan ook een loutere weergave betreft van hetgeen u zelf ten aanzien van de ‘Fiscalía’ heeft verklaard. Dat deze gebeurtenissen effectief hebben plaatsgevonden is dan ook op geen enkele wijze aangetoond. Bijkomend kan hier voorts nog worden opgemerkt dat de vermeende beschieting van uw woning – die volgens uw verklaringen het gevolg zou zijn geweest van het feit dat u een klacht zou hebben ingediend bij de fiscalía – een blote bewering van uw kant betreft die u geenszins staft. Dat dit incident effectief heeft plaatsgevonden heeft u op geen enkele wijze aangetoond.

Verder mag het verbazen dat uw stiefdochters J. en L.M. schijnbaar niet op de hoogte zijn van de problemen die u gekend zou hebben in Colombia. Zo verklaarden zowel J. als L. M. ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken dat u problemen ondervonden zou hebben in Colombia én het voltallige gezin naar aanleiding van deze problemen het land moest verlaten. Doch geen van beiden wist te zeggen welke problemen u, dan wel u partner, concreet ondervonden zouden hebben in Colombia (zie vragenlijst CGVS J., vraag 5 – zie vragenlijst CGVS L. M., vraag 5). Ook ten aanzien van het Commissariaat-generaal verklaarden uw stiefdochters niet op de hoogte te zijn van de ware toedracht van uw problemen in Colombia (zie CGVS L. M., p. 17 – zie CGVS J., p. 16). Zo verklaarde L.M. in kader hiervan het volgende: “Dat weet ik niet. Zij heeft mij daar niets van verteld. Noch aan mij noch aan mijn zus” (zie CGVS L.M., p. 17). J. verklaarde hierover het volgende: “Ik weet alleen dat hij bedreigd is. Mijn mama wou ons daar niet veel over vertellen. Ik denk om ons te beschermen” (zie CGVS J., p. 16).

Uw stiefdochters zouden naar eigen zeggen ook géén moeite gedaan hebben om hiernaar te informeren, zelfs niet ná aankomst in België. Ter vergoelijking van hun onwetendheid stelden uw stiefdochters dan hun moeder hen niets heeft verteld over de problemen om hun niet nodeloos ongerust te maken (zie CGVS L.M., p. 17). Voorgaande verklaring biedt echter op geen enkele wijze een verschoning voor uw stiefdochters hun onwetendheid. Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat u, dan wel uw partner, uw stiefdochters terdege zou hebben ingelicht over de gebeurtenissen in Colombia of dat zij hier minstens naar geïnformeerd zouden hebben. Uit de verklaringen van uw stiefdochters blijkt immers dat deze problemen mee aan de basis liggen van het vertrek van uw voltallige gezin, waaronder ook hun eigen vertrek, uit Colombia. Een gedwongen vertrek uit het land van herkomst is een gebeurtenis met een enorme impact, en dit niet enkel op uw eigen leven maar ook op de levens van uw overige gezinsleden. In een dergelijke context kan er dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat uw stiefdochters toch enige interesse en kennis zouden hebben van de precieze redenen waarom werd besloten tot een vertrek uit Colombia. Hun onwetendheid raakt dan ook aan de kern van jullie relaas en holt de geloofwaardigheid verder in niet geringe mate uit.

Kan in de marge nog worden toegevoegd dat uw beide stiefdochters ten aanzien van het Commissariaat-generaal verklaarden dat zij gedurende hun verblijf in Colombia niets gemerkt hebben van uw problemen (zie CGVS J., p. 16 – zie CGVS L.M., p. 17). Zo stelde L.M. uitdrukkelijk dat zij niets opvallend zou hebben opgemerkt in de periode voor jullie vertrek uit Colombia. Noch zouden er volgens uw stiefdochter wijzingen hebben plaatsgevonden in uw gedrag of in het gedrag van uw partner, hun moeder (zie CGVS L.M., p. 17). Dit strookt echter geenszins met uw verklaringen en de verklaringen van uw partner aangaande jullie levens vanaf midden 2018. U verklaarde immers dat u uw werkzaamheden in juli 2018 diende stop te zetten, dat u niet langer buiten kwam en u ondergedoken leefde in uw woning. Voorts verklaarde u dat uw woning op een gegeven moment onder vuur genomen werd. Ook uw partner zou na uw vertrek uit Colombia ondergedoken geleefd hebben. Dat L.M., die naar eigen zeggen gedurende de gehele periode bij jullie inwoonde, hiervan niets gemerkt heeft is, in geval van een waarachtig relaas, geheel onwaarschijnlijk (zie CGVS L.M., p. 4).

Tot slot ondermijnt de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming in België verder de ernst van de door u ingeroepen vrees. Rekening houdend met de vaststelling dat u pas na een verblijf van acht maanden in België, én zo'n anderhalf jaar na het ontstaan van uw vermeende problemen, besloot om internationale bescherming aan te vragen, is geenszins ernstig indien u daadwerkelijk meent nood te hebben aan internationale bescherming. Toen u werd gevraagd om welke reden u niet eerder om internationale bescherming had aangevraagd in België gaf u aan dat u na uw aankomst in België nog met uw hoofd in Colombia zat (zie CGVS D. dd. 14.01.2021, p. 11). Bovendien zou u pas na aankomst van uw partner via uw sociaal assistent alle informatie over de asielprocedure verkregen hebben (zie CGVS D. dd. 14.01.2021, p. 11 en 12 - zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 12). Niet alleen betreft dit een loutere bewering van uw kant. Blijkt hoe dan ook dat u, voor u een verzoek om internationale bescherming indiende, nooit inspanningen heeft geleverd om u omtrent de asielprocedure in België te informeren (zie CGVS D. dd. 14.01.2021, p. 11). Zo zou u naar eigen zeggen wel gehoord hebben over 'asiel en de asielprocedure' maar u wist niet wat u concreet moest doen. Het is geenszins geloofwaardig dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven bij een eventuele terugkeer naar Colombia, geen inspanningen zou hebben geleverd om te achterhalen wat de effectieve procedure in België is voor het bekomen van internationale bescherming. Deze vaststelling haalt uw gehele waarachtigheid verder onderuit.

Rekening houdend met voorgaande bevindingen dient te worden opgemerkt dat er géén geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen als zou u problemen hebben gekend met 'La Quarenta' dan wel met 'La Invasion' naar aanleiding van uw weigering om voor hen te werken. Daar er geen geloof kan gehecht worden aan uw problemen dient te worden besloten dat er bijgevolg ook géén geloof kan worden gehecht aan de problemen die uw gezin nog zou hebben gekend in Colombia na uw vertrek uit het land. U stelt immers dat uw partner naar aanleiding van uw vertrek uit het land bedreigd zou zijn geweest door uw belagers (zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 11). Daar u niet aannemelijk kon maken effectief problemen te hebben gekend met deze bendes is het bijgevolg ook geenszins duidelijk waarom men uw partner überhaupt zou lastiggevallen hebben. Dat u ter staving van uw verklaringen aangaande de problemen die uw partner gekend zou hebben na uw vertrek uit Colombia de klacht die zij indiende bij de 'Fiscalía van Cali' neerlegt, wijzigt niets aan voorgaande appreciatie. In casu kan hier verwezen worden naar hetgeen reeds werd opgemerkt aangaande de kopie van uw eigen klacht die u voorlegde (zie supra).

Wat betreft de door u neergelegde krantenartikelen aangaande het bendegegeweld in Cali ten gevolge waarvan uw vrienden in 2018 om het leven zijn gekomen dient te worden opgemerkt dat deze stukken evenmin een ander licht kunnen werpen op voorgaande appreciatie. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de artikelen de algemene situatie in uw wijk, en in Colombia, schetsen met betrekking tot de aanwezigheid van bendes en de gevolgen van 'bende-gerelateerd geweld' op de gemeenschap. De

artikelen hebben echter geen betrekking hebben op u persoonlijk (zie CGVS D. dd. 14.01.2021, p. 13). U wordt in de artikels nergens bij naam genoemd noch wordt er verwezen naar de concrete problemen die u naar eigenzeggen ondervonden zou hebben in Colombia (zie CGVS D. dd. 14.01.2021, p. 13). Waar u aanhaalde dat de dodelijke slachtoffers, waarnaar in de artikels verwezen wordt, vrienden van u uit de wijk betreffen en u een soortgelijk lot vreest dient te worden aangestipt dat u op geen enkele wijze aangetoond heeft dat de in de krantenartikelen vermeldde personen daadwerkelijk uw vrienden betreffen. U komt hier niet verder dan het uiten van een loutere bewering die u niet weet te staven. Dit terzijde, ook al zou het vaststaan dat de in de krantenartikelen vermeldde personen vrienden van u betreffen, dan nog blijkt hieruit geenszins dat u persoonlijk, zoals u beweerde, geruime tijd werd geïntimideerd en onder druk werd gezet om u aan te sluiten bij de bendes en vervolgens werd bedreigd. Het hoeft bijgevolg geen betoog dat deze artikels bijgevolg niet volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Wanneer men al het voorgaande in ogenschouw neemt, komt men tot de conclusie dat uw relaas en de redenen omwille waarvan u Colombia zou hebben moeten verlaten, niet kunnen overtuigen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadigroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw paspoort en uw identiteitskaart bevestigen louter uw persoonsgegevens, uw herkomst alsook uw reisweg. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat dit document dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen.

Zoals hoger aangehaald maakte uw raadsman na het persoonlijk onderhoud nog enkele opmerkingen over aangaande de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. De opmerkingen betroffen enkele schrijven typfouten, enkele verkeerd weergegeven data en een foutieve weergave van uw werkzaamheden (zie administratief dossier). Deze werpen echter geen ander licht op voorgaande beoordeling.

Volledigheidshalve kan hier nog worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw partner V. en uw beide stiefdochter, J. en L.M., besloten werd tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Cali. U bent op (...)1979 geboren in Cali in het departement Valle del Cauca te Colombia. U bent van religie een katholieke christene. U woonde vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek op verschillende plaatsen in Cali. Sinds 2012 heeft u een relatie met D. R. B.(CG xxx, O.V. xxx) en samen hebben jullie twee kinderen: M. P. (°(...)2013) en T. (°(...)2018). U heeft daarnaast nog twee meerderjarige dochters uit eerdere relaties: J. M.L. (O.V. xxx) en L.M. G.L. (O.V. xxx).

Op 25 januari 2018 verliet uw oudste dochter J. (O.V. xxx) op legale wijze Colombia. J. reisde via Spanje naar België waar zij introk bij uw moeder D. S. T.

In uw wijk in Cali zijn twee criminele bendes – genaamd 'La Quarenta' en 'La Invasion' – actief. Deze bendes zijn sinds januari 2018 verwickeld in een bloedige territoriumstrijd. Uw woning bevindt zich juist op de grens tussen het territorium van de respectievelijke bendes. Vanaf begin 2018 begonnen zowel 'La Quarenta' als 'La Invasion' steeds meer mensen te rekruteren. Daarbij begonnen de bendes ook steeds meer druk uit te oefenen op mensen om zich bij hen aan te sluiten. Indien men dit niet deed werd men beschouwd als 'sapo' (i.c. verklikker). In januari 2018 werd uw partner voor het eerst benaderd met de vraag om zich aan te sluiten bij 'La Quarenta'. Men dreigde ermee uw partner of zijn gezinsleden te doden indien hij zou weigeren. Vanaf dat moment werden op frequente basis dreigementen en intimidaties ten aanzien van uw partner zijn persoon geuit. In mei 2018 werd Jean Carlos, één van uw partner zijn vrienden uit de buurt, gefolterd en vermoord teruggevonden in de rivier. In juni 2018 werd Bryan, een andere vriend van uw partner, vermoord nadat hij een onzichtbare grens binnen de wijk had overgestoken. Uw partner kreeg steeds meer te kampen met intimidaties en dreigementen. Zo werd hij ook meermaals op zijn werk benaderd/aangesproken.

In juli 2018 heeft uw partner als gevolg hiervan ontslag genomen op zijn werk. Uw partner bleef in de daaropvolgende periode thuis, hij leefde ondergedoken en hij verliet jullie woning amper. Af en toe hielp uw partner zijn moeder en grootmoeder in hun kiosk in een ander deel van de stad.

In de periode november 2018 – januari 2019 werd de situatie in de wijk rustiger en nam de intensiteit van de oorlog tussen beide bendes af.

In februari vond er in uw wijk een voetbaltoernooi plaats waar uw partner aan participeerde. Op een gegeven moment kwamen er twee mannen op een motor aan die de aanwezigen onder vuur namen. Hierbij kwam Miguel, één van uw partner zijn vrienden, om het leven. Uw partner kon ontkomen. Onder druk van zijn moeder besloot uw partner op 5 februari 2019 naar aanleiding van deze gebeurtenissen klacht in te dienen bij de 'fiscalía' (het parket). Diezelfde avond werd uw woning onder vuur genomen door twee personen op een motor. Op 6 februari 2019 verliet uw partner op legale wijze Colombia. Uw partner reisde via Spanje naar België waar hij op 7 februari 2019 aankwam.

Na het vertrek van uw partner uit Colombia werd u belaagd door dezelfde personen die voordien uw partner hadden geïntimideerd en bedreigd. U werd opgebeld en men vroeg u waar de 'sapo' zich bevond. Men dreigde ermee u en uw kinderen te vermoorden indien uw partner niet boven water zou komen. Op een dag werd u benaderd door een bendelid toen u uw dochter van school ging ophalen. U diende naar aanleiding van deze dreigementen een klacht in bij de fiscalía. Na het indienen van de klacht leefde u ondergedoken in uw woning. Uw kinderen gingen niet langer naar school. U begon uw vertrek uit Colombia te regelen. Met behulp van uw moeder, uw tante en uw schoonmoeder kon u de vliegtickets bekostigen. Op 11 augustus 2019 verliet u Colombia op legale wijze. U reisde samen met uw twee minderjarige kinderen via Spanje naar België. Op 30 september 2019 diende u samen met uw partner D. R. B. een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Eind september 2019 verliet uw dochter L.M. (O.V.) op legale wijze Colombia. L.M. reisde via Spanje naar België waar zij jullie vervoegde.

Op 15 januari 2020 dienden uw dochters J. M. L. (CG xxx, O.V. xxx) en L.M. G. L. (CG 20/10937, O.V. xxx) eveneens een verzoek om internationale bescherming in.

U heeft na uw aankomst vernomen dat J. in Colombia problemen gekend zou hebben met een bendelid omwille van haar seksuele geaardheid. L.M. zou dan weer meerdere keren bedreigd zijn geweest omwille van haar vader.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart (origineel), uw paspoort – 2 pagina's (kopie), de paspoorten van M. P. en T. – 2 pagina's (kopieën), twee krantenartikelen (kopieën) en een aangifte bij de fiscalía (kopie).

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart (origineel), uw paspoort – 2 pagina's (kopie), de paspoorten van M. P. en T. – 2 pagina's (kopieën), twee krantenartikelen (kopieën), een aangifte bij de fiscalía (kopie).

Na het persoonlijk onderhoud maakte uw raadsman nog enkele opmerkingen over aangaande de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. De opmerkingen hadden hoofdzakelijk betrekking

op schrijf- en typfouten, enkele foutief genoteerde plaats- en personennamen, en een foutieve vertaling van uw beroepsactiviteiten (zie administratief dossier).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vervolgens dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig baseert op de vluchtmotieven die uw partner, D. R.B. (O.V. xxx), aanhaalde. Aangezien in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw partner door het Commissariaat-generaal werd besloten dat aan hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kon worden toegekend daar er geen geloof gehecht kon worden aan zijn problemen, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van persoonlijke vrees voor vervolging dan wel, in geval van een eventuele terugkeer, dat u persoonlijk een bijzonder risico loopt op een 'onmenselijk en vernederende behandeling'. Het CGVS wenst te verwijzen naar het luik 'motivering' in de beslissing van uw partner dat hieronder integraal wordt hernomen.

"Voorts dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst heeft u niet weten te overtuigen dat u effectief én herhaaldelijk – over een periode van één jaar – benaderd zou zijn geweest door bendeleden met de vraag om samen te werken met 'La Quarenta' dan wel met 'La Invasion'. Het betreft immers een blote bewering van uw kant die u geenszins staaft met enig overtuigend en tastbaar begin van bewijs (zie infra). Kan hier tevens worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande de herhaaldelijke intimidaties en bedreigingen evenmin stroken met uw verklaringen aangaande de 'modus operandi' van de bendes. Zo verklaarde u immers dat personen die weigeren om zich aan te sluiten bij één van deze bendes gewoonweg meegenomen, gefolterd en uiteindelijk vermoord worden (zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 6). Voorts stelde u dat de bendes soms mensen weghalen uit hun huizen (zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 6). Dat u bijgevolg gedurende meer dan één jaar herhaaldelijk kon weigeren om in te gaan op de eis tot samenwerking, nog gedurende ettelijke maanden uw werkzaamheden kon verder zetten en gewoon thuis kon blijven, rekening houdend met voorgaande, enigszins verbazingwekkend. In de marge dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen ook blijkt dat véél mensen zich, omwille van hun moeilijke socio-economische omstandigheden of door de aantrekkingskracht van statussymbolen, vrijwillig aansluiten bij de bendes daar ze dan over een inkomen kunnen beschikken (zie CGVS D. dd.05.03.2021, p. 6).

Vervolgens is het bevreemdend te moeten vaststellen dat u ondanks uw beweerde aanhoudende problemen met 'La Quarenta' en 'La Invasion' pas in februari 2019, in casu zo'n jaar na het begin van uw problemen, uw wijk heeft verlaten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw problemen in februari 2018 begonnen naar aanleiding van een bloedige territoriumstrijd tussen twee criminele bendes (zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 3). U werd vanaf begin 2018 onder druk gezet om u aan te sluiten bij één van deze twee bendes. In dit verband verklaarde u dat personen die weigeren zich te affiliëren met een bende beschouwd worden als 'sapo's' of verraders, dan wel als lid van de rivaliserende bende (zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 6 en 7). U gevraagd wat er gebeurd met personen die weigeren om zich aan te sluiten bij een bende verklaarde u het volgend: "zij worden gewoonweg vermoord. Zij worden meegenomen, gefolterd en uiteindelijk vermoord" (zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 6). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat men op de hoogte was van uw verblijfplaats (zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 8). Dat u, rekening houdende met voorgaande, nog méér dan een jaar in uw ouderlijk huis te Cali heeft verbleven ondermijnt de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven, zich onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht en niet nog meer dan één jaar in uw woning zou hebben verbleven. Uw gedrag is in deze op geen enkele wijze verenigbaar met de door u aangehaalde vrees. Kan in de marge worden opgemerkt dat u gedurende deze periode - jan. 2018 – feb. 2019 - geen enkele poging heeft ondernomen om u elders te vestigen in Colombia om u op deze wijze, al dan niet tijdelijk, te onttrekken aan de situatie (zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 11 en 12). Nochtans bleken uw problemen zeer lokaal van aard. Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat de onveilige situatie waarin u stelde te verkeren het gevolg was van het feit dat uw woning op de grens tussen de territoria van de twee betreffende bendes lag (zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 5 en 6). Ter verklaring hiervoor

stelde u niet over de nodige middelen te hebben beschikt om u elders te vestigen. Het kan echter niet overtuigen dat u wél over voldoende middelen beschikte om samen met uw voltallig gezin het land te verlaten doch onvoldoende middelen zou hebben gehad om u elders in Colombia te vestigen.

Dat u vervolgens vanaf eind juli 2018, nadat u naar eigen zeggen reeds noodgedwongen ontslag diende te nemen op uw werk omwille van aanhoudende dreigementen, besloot om – zij het in beperkte mate – aan de slag te gaan in de kiosk van uw grootmoeder holt de waarachtigheid van uw verklaringen betreffende uw problemen in Colombia verder uit. Uit uw verklaringen blijkt dat u na uw ontslag bij uw werkgever in juli 2018 meerdere keren per week naar de kiosk van uw familie ging om er te helpen met het uitzetten van de tafels en het voorbereiden van de werkdag (zie CGVS D. dd. 14.01.2021, p. 8 – zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 8 en 9). Het mag verbazen dat u, ondanks het feit dat u naar eigen zeggen reeds meermaals geïntimideerd en bedreigd werd door de hierboven genoemde criminele bendes, het ogenschijnlijk toch veilig genoeg vond om u in het openbaar te begeven én uw wijk op dergelijke frequente wijze in- en uit te reizen. Het voorafgaande ondermijnt eens te meer de waarachtigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Er kan, ingeval van een waarachtig relaas, immers logischerwijs worden verondersteld dat u, die stelt te vrezen voor uw leven, niet het risico zou nemen om u enkele keren per week te verplaatsen naar de kiosk van uw grootmoeder in een ander deel van de stad. U geconfronteerd met voorgaande vaststellingen stelde u dat u er niet alle dagen ging werken. U verklaarde dat u slechts één à twee dagen per week naar de kiosk ging om er te helpen en u zou er naar eigen zeggen ook nooit héél erg lang gebleven zijn (zie CGVS D. dd. 05.03.2021 p. 8). Dit zou het risico enigszins beperkt hebben. Dit kan echter geenszins overtuigen en dit strookt bovendien geenszins met uw overige verklaringen hieromtrent. U gevraagd of het een risico inhield voor u om naar de kiosk te gaan stelde u immers het volgende: “Natuurlijk, want het was ook niet ver verwijderd van waar wij wonen en ook niet ver van de ‘40’ (e.g. ‘La Quarenta’). Het was zo’n twintig minuten met de wagen” (zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 8). Zelfs indien u ‘niet elke dag’ en telkens ‘maar voor een korte periode’ naar de kiosk zou zijn gegaan, hield het nog steeds een bijzonder gróót risico in voor u om dit traject meermaals per week af te leggen. Het was immers niet geheel uitgesloten of ondenkbaar dat men u alsnog zou onderscheppen. Uw gedrag in deze is op geen enkele wijze verenigbaar is met de door u aangehaalde vrees.

In het licht van voorgaande bevindingen is het eveneens frappant dat u in februari 2019 zou hebben deelgenomen aan een voetbaltoernooi in uw buurt. Uit uw verklaringen blijkt dat er in uw wijk voetbalwedstrijden werden georganiseerd om jongemannen aan te sporen niet te kiezen voor geweld maar voor sport (zie CGVS D. dd. 14.01.2021, p. 16). Enkele van uw vrienden zouden u uitgenodigd hebben om te participeren aan het toernooi omdat men wist dat u graag voetbal speelde (zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 9). Aangezien u ‘via-via’ vernomen had dat de situatie in uw wijk enigszins bekoeld was besloot u dat een potje voetbal géén kwaad kon (zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 9). Dient echter te worden opgemerkt dat, zelfs indien de situatie in uw wijk gevoelig verbeterd was, het, ingeval van een waarachtig relaas waarbij u wil laten uitschijnen dat u in het vizier stond van beide bendes, nog steeds een bijzonder gróót risico inhield voor u om zich in het openbaar te begeven om aan een voetbaltoernooi deel te nemen. Beide bendes waren immers nog steeds actief/aanwezig in uw wijk. Opnieuw moet worden vastgesteld dat uw gedrag regelrecht indruist tegen uw beweerde vrees. Uw geloofwaardigheid wordt bijgevolg verder onderuit gehaald.

Dat u ter staving van uw verklaringen aangaande uw problemen in Colombia de klacht die u indiende bij de ‘Fiscalía van Cali’ neerlegt, wijzigt niets aan voorgaande appreciatie. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Zulks is in casu geenszins het geval. De door u neergelegde documenten betreffen bovendien loutere kopieën waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend. Kan hier nog aan worden toegevoegd dat hetgeen vermeld staat in de klacht hoe dan ook een loutere weergave betreft van hetgeen u zelf ten aanzien van de ‘Fiscalía’ heeft verklaard. Dat deze gebeurtenissen effectief hebben plaatsgevonden is dan ook op geen enkele wijze aangetoond. Bijkomend kan hier voorts nog worden opgemerkt dat de vermeende beschieting van uw woning – die volgens uw verklaringen het gevolg zou zijn geweest van het feit dat u een klacht zou hebben ingediend bij de fiscalía – een blote bewering van uw kant betreft die u geenszins staft. Dat dit incident effectief heeft plaatsgevonden heeft u op geen enkele wijze aangetoond.

Verder mag het verbazen dat uw stiefdochters J. en L.M. schijnbaar niet op de hoogte zijn van de problemen die u gekend zou hebben in Colombia. Zo verklaarden zowel J. als L.M. ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken dat u problemen ondervonden zou hebben in Colombia én het voltallige gezin naar aanleiding van deze problemen het land moest verlaten. Doch geen van beiden wist te zeggen welke problemen u, dan wel u partner, concreet ondervonden zouden hebben in Colombia (zie vragenlijst CGVS J., vraag 5 – zie vragenlijst CGVS L.M., vraag 5). Ook ten aanzien van het Commissariaat-generaal verklaarden uw stiefdochters niet op de hoogte te zijn van de ware toedracht van uw problemen in Colombia (zie CGVS L.M., p. 17 – zie CGVS J., p. 16). Zo verklaarde L.M. in kader

hiervan het volgende: "Dat weet ik niet. Zij heeft mij daar niets van verteld. Noch aan mij noch aan mijn zus" (zie CGVS L.M., p. 17). J. verklaarde hierover het volgende: "Ik weet alleen dat hij bedreigd is. Mijn mama wou ons daar niet veel over vertellen. Ik denk om ons te beschermen" (zie CGVS J., p. 16). Uw stiefdochters zouden naar eigen zeggen ook géén moeite gedaan hebben om hiernaar te informeren, zelfs niet ná aankomst in België. Ter vergoelijking van hun onwetendheid stelden uw stiefdochters dan hun moeder hen niets heeft verteld over de problemen om hun niet nodeloos ongerust te maken (zie CGVS L.M., p. 17). Voorgaande verklaring biedt echter op geen enkele wijze een verschoning voor uw stiefdochters hun onwetendheid. Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat u, dan wel uw partner, uw stiefdochters terdege zou hebben ingelicht over de gebeurtenissen in Colombia of dat zij hier minstens naar geïnformeerd zouden hebben. Uit de verklaringen van uw stiefdochters blijkt immers dat deze problemen mee aan de basis liggen van het vertrek van uw voltallige gezin, waaronder ook hun eigen vertrek, uit Colombia. Een gedwongen vertrek uit het land van herkomst is een gebeurtenis met een enorme impact, en dit niet enkel op uw eigen leven maar ook op de levens van uw overige gezinsleden. In een dergelijke context kan er dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat uw stiefdochters toch enige interesse en kennis zouden hebben van de precieze redenen waarom werd besloten tot een vertrek uit Colombia. Hun onwetendheid raakt dan ook aan de kern van jullie relaas en holt de geloofwaardigheid verder in niet geringe mate uit.

Kan in de marge nog worden toegevoegd dat uw beide stiefdochters ten aanzien van het Commissariaat-generaal verklaarden dat zij gedurende hun verblijf in Colombia niets gemerkt hebben van uw problemen (zie CGVS J., p. 16 – zie CGVS L.M., p. 17). Zo stelde L.M. uitdrukkelijk dat zij niets opvallend zou hebben opgemerkt in de periode voor jullie vertrek uit Colombia. Noch zouden er volgens uw stiefdochter wijzingen hebben plaatsgevonden in uw gedrag of in het gedrag van uw partner, hun moeder (zie CGVS L.M., p. 17). Dit strookt echter geenszins met uw verklaringen en de verklaringen van uw partner aangaande jullie levens vanaf midden 2018. U verklaarde immers dat u uw werkzaamheden in juli 2018 diende stop te zetten, dat u niet langer buiten kwam en u ondergedoken leefde in uw woning. Voorts verklaarde u dat uw woning op een gegeven moment onder vuur genomen werd. Ook uw partner zou na uw vertrek uit Colombia ondergedoken geleefd hebben. Dat L.M., die naar eigen zeggen gedurende de gehele periode bij jullie inwoonde, hiervan niets gemerkt heeft is, in geval van een waarachtig relaas, geheel onwaarschijnlijk (zie CGVS L.M., p. 4).

Tot slot ondermijnt de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming in België verder de ernst van de door u ingeroepen vrees. Rekening houdend met de vaststelling dat u pas na een verblijf van acht maanden in België, én zo'n anderhalf jaar na het ontstaan van uw vermeende problemen, besloot om internationale bescherming aan te vragen, is geenszins ernstig indien u daadwerkelijk meent nood te hebben aan internationale bescherming. Toen u werd gevraagd om welke reden u niet eerder om internationale bescherming had aangevraagd in België gaf u aan dat u na uw aankomst in België nog met uw hoofd in Colombia zat (zie CGVS D. dd. 14.01.2021, p. 11). Bovendien zou u pas na aankomst van uw partner via uw sociaal assistent alle informatie over de asielprocedure verkregen hebben (zie CGVS D. dd. 14.01.2021, p. 11 en 12 - zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 12). Niet alleen betreft dit een loutere bewering van uw kant. Blijkt hoe dan ook dat u, voor u een verzoek om internationale bescherming indiende, nooit inspanningen heeft geleverd om u omtrent de asielprocedure in België te informeren (zie CGVS D. dd. 14.01.2021, p. 11). Zo zou u naar eigen zeggen wel gehoord hebben over 'asiel en de asielprocedure' maar u wist niet wat u concreet moest doen. Het is geenszins geloofwaardig dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven bij een eventuele terugkeer naar Colombia, geen inspanningen zou hebben geleverd om te achterhalen wat de effectieve procedure in België is voor het bekomen van internationale bescherming. Deze vaststelling haalt uw gehele waarachtigheid verder onderuit.

Rekening houdend met voorgaande bevindingen dient te worden opgemerkt dat er géén geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen als zou u problemen hebben gekend met 'La Quarenta' dan wel met 'La Invasion' naar aanleiding van uw weigering om voor hen te werken. Daar er geen geloof kan gehecht worden aan uw problemen dient te worden besloten dat er bijgevolg ook géén geloof kan worden gehecht aan de problemen die uw gezin nog zou hebben gekend in Colombia na uw vertrek uit het land. U stelt immers dat uw partner naar aanleiding van uw vertrek uit het land bedreigd zou zijn geweest door uw belagers (zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 11). Daar u niet aannemelijk kon maken effectief problemen te hebben gekend met deze bendes is het bijgevolg ook geenszins duidelijk waarom men uw partner überhaupt zou lastiggevallen hebben. Dat u ter staving van uw verklaringen aangaande de problemen die uw partner gekend zou hebben na uw vertrek uit Colombia de klacht die zij indiende bij de 'Fiscalía van Cali' neerlegt, wijzigt niets aan voorgaande appreciatie. In casu kan hier verwezen worden naar hetgeen reeds werd opgemerkt aangaande de kopie van uw eigen klacht die u voorlegde (zie supra).

Wat betreft de door u neergelegde krantenartikelen aangaande het bendegeweld in Cali ten gevolge waarvan uw vrienden in 2018 om het leven zijn gekomen dient te worden opgemerkt dat deze stukken

evenmin een ander licht kunnen werpen op voorgaande appreciatie. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de artikelen de algemene situatie in uw wijk, en in Colombia, schetsen met betrekking tot de aanwezigheid van bendes en de gevolgen van 'bende-gerelateerd geweld' op de gemeenschap. De artikelen hebben echter geen betrekking op u persoonlijk (zie CGVS D. dd. 14.01.2021, p. 13). U wordt in de artikelen nergens bij naam genoemd noch wordt er verwezen naar de concrete problemen die u naar eigen zeggen ondervonden zou hebben in Colombia (zie CGVS D. dd. 14.01.2021, p. 13). Waar u aanhaalde dat de dodelijke slachtoffers, waarnaar in de artikelen verwezen wordt, vrienden van u uit de wijk betreffen en u een soortgelijk lot vreest dient te worden aangestipt dat u op geen enkele wijze aangetoond heeft dat de in de krantenartikelen vermeldde personen daadwerkelijk uw vrienden betreffen. U komt hier niet verder dan het uiten van een loutere bewering die u niet weet te staven. Dit terzijde, ook al zou het vaststaan dat de in de krantenartikelen vermeldde personen vrienden van u betreffen, dan nog blijkt hieruit geenszins dat u persoonlijk, zoals u beweerde, geruime tijd werd geïntimideerd en onder druk werd gezet om u aan te sluiten bij de bendes en vervolgens werd bedreigd. Het hoeft bijgevolg geen betoog dat deze artikelen bijgevolg niet volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Wanneer men al het voorgaande in ogenschouw neemt, komt men tot de conclusie dat uw relaas en de redenen omwille waarvan u Colombia zou hebben moeten verlaten, niet kunnen overtuigen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebelligroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebelligroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid,

gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Aangaande de problemen waar uw dochters J. en L.M. in Colombia mee zouden zijn geconfronteerd, dient tot slot nog te worden opgemerkt dat u op geen enkel moment een eigen vrees omwille hiervan aanhaalde.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw identiteitskaart, de kopie van uw paspoort en de kopieën van de paspoorten van uw twee minderjarige kinderen bevestigen louter uw persoonsgegevens alsook de persoonsgegevens van uw gezinsleden, uw herkomst alsook uw reisweg. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat dit document dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. De overige documenten werden hierboven reeds besproken.

Na het persoonlijk onderhoud maakte uw raadsman nog enkele opmerkingen over aangaande de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. De opmerkingen betroffen enkele schrijf- en typfouten, enkele foutief genoteerde plaats- en personennamen, en een foutieve vertaling van uw beroepsactiviteiten (zie administratief dossier). Deze toevoegingen werpen echter geen ander licht op voorgaande beoordeling.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw dochters J. en L.M. werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en volgende en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers menen ook dat er sprake is van een beoordelingsfout.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen bij het verzoekschrift geen nieuwe stukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissingen

2.3.3.1. In de eerste bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Verzoekster beroept zich op dezelfde motieven als haar partner, zijnde verzoeker, in de tweede bestreden beslissing wordt bijgevolg verwezen naar de weigeringsgronden voor haar partner vermeld in de eerste bestreden beslissing.

In de eerste bestreden beslissing worden aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat hij er niet in geslaagd is een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken om volgende redenen: (i) verzoeker heeft niet weten te overtuigen dat hij effectief en herhaaldelijk benaderd zou zijn geweest door de bendeleden met de vraag om samen te werken met “La Quarenta” of met “La Invasion”, het betreft immers enkel een blote bewering van zijn kant en zijn verklaringen aangaande de bedreigingen en intimidaties stroken niet met zijn verklaringen aangaande de ‘modus operandi’ van de bendes; (ii) het is bevreedend dat verzoeker pas in februari 2019 zijn wijk heeft verlaten, dit is een jaar na het begin van zijn problemen, terwijl de bendes die hem wilden rekruteren zijn verblijfplaats kenden, dit ondermijnt de ernst van zijn voorgehouden vrees, zijn gedrag is niet verenigbaar met zijn vrees, hij heeft evenmin een poging ondernomen om zich elders in Colombia te vestigen terwijl zijn problemen zeer lokaal van aard waren; (iii) nadat verzoeker omwille van de aanhoudende dreigementen noodgedwongen ontslag nam op zijn werk eind juli 2018, besloot hij om in beperkte mate aan de slag te gaan bij de kiosk van zijn grootmoeder: dit holt de waarachtigheid van zijn verklaringen inzake zijn problemen in Colombia verder uit, het mag immers verbazen dat verzoeker, die reeds meermaals geïntimideerd en bedreigd werd door de bendes, het ogenschijnlijk toch veilig genoeg vond om zich in het openbaar te begeven en zijn wijk in en uit te reizen; geconfronteerd met deze vaststelling geeft verzoeker een uitleg die niet kan overtuigen omdat het traject toch nog steeds een bijzonder groot risico inhield; (iv) in het licht van voorgaande bevindingen is het eveneens frappant dat verzoeker in februari 2019 zou hebben deelgenomen aan een voetbaltornooi in zijn buurt, zelfs indien de situatie gevoelig verbeterd was, hield het nog steeds een bijzonder groot risico in voor verzoeker om zich in het openbaar te begeven om aan een voetbaltornooi deel te nemen, verzoekers gedrag druist in tegen zijn beweerde vrees, waardoor zijn geloofwaardigheid verder onderuit gehaald wordt; (v) de klacht die verzoeker indiende bij de ‘Fiscalia’ van Cali wijzigt niets aan voorgaande appreciatie, hierbij komt dat de vermeende beschieting van zijn woning, het gevolg van het indienen van deze klacht, een blote bewering betreft die verzoeker niet staft; (vi) verder mag het

verbazen dat verzoekers stiefdochters schijnbaar niet op de hoogte zijn van de problemen die verzoeker gekend zou hebben; er kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker of zijn partner hen zou hebben ingelicht over de gebeurtenissen in Colombia of dat zij hier minstens naar geïnformeerd zouden hebben, verzoekers problemen lagen immers mee aan de basis van het vertrek van heel het gezin uit Colombia; (vii) beide stiefdochters verklaarden dat zij gedurende hun verblijf in Colombia niets gemerkt hebben van verzoekers problemen, dit strookt niet met de verklaringen van verzoeker en zijn partner dat verzoeker vanaf juli 2018 stopte met werken, niet langer buiten kwam en ondergedoken leefde in de woning, ook werd hun woning onder vuur genomen en leefde verzoekers partner na zijn vertrek ondergedoken in het huis, dat L.M. die gedurende de hele periode bij hen inwoonde hiervan niets heeft gemerkt is geheel onwaarschijnlijk; (viii) de laattijdigheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming ondermijnt verder de ernst van de door hem ingeroepen vrees, pas na een verblijf van acht maanden in België diende verzoeker een verzoek in, het is niet geloofwaardig dat verzoeker geen inspanningen zou geleverd hebben om te achterhalen wat de procedure is in België als hij werkelijk vreesde voor zijn leven bij een eventuele terugkeer naar Colombia; (ix) nu geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met 'La Quarenta' of met 'La Invasión', kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die zijn gezin nog zou hebben gekend na verzoekers vertrek uit Colombia, dat verzoeker de klacht neerlegt die zijn partner heeft ingediend bij 'La Fiscalía' wijzigt hier niets aan; (x) de neergelegde krantenartikelen betreffen de algemene situatie in zijn wijk en in Colombia met betrekking tot de aanwezigheid van bendes, deze artikelen hebben geen betrekking op verzoeker persoonlijk; waar de vermelde dodelijke slachtoffers in deze artikelen vrienden van verzoeker uit de wijk zouden betreffen, toont verzoeker dit niet aan en zelfs als zouden het vrienden zijn, dan nog blijkt hieruit niet dat verzoeker persoonlijk geruime tijd werd geïntimideerd en onder druk gezet om zich aan te sluiten bij de bendes.

Inzake de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van dit artikel. Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hun bestreden beslissingen is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker heeft Colombia verlaten omdat hij de bendes 'La Quarenta' en 'La Invasión' vreest in zijn wijk in Cali. Beide bendes wilden hem rekruteren en de bende 'La Quarenta' intimideerde en bedreigde hem. Vrienden van verzoeker uit dezelfde wijk met dezelfde problemen werden vermoord. Verzoekster steunt zich op dezelfde motieven en werd na verzoekers vertrek uit Colombia zelf bedreigd door dezelfde personen die wilden weten waar verzoeker zich bevond.

2.3.4.2. In het verzoekschrift uiten verzoekers kritiek op de motieven van de bestreden beslissingen. Verzoekers merken vooreerst op dat verzoeker zeer gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd inzake zijn persoonlijke problemen en de algemene situatie. Hij heeft twee aangiften voorgelegd, een overlijdensakte en een persartikel dat zijn relaas over de twee bendes die strijden om de macht

bevestigt. Verzoekers menen dat verzoekers problemen gestaafd worden door de twee aangiftes, het asielaanvraag is aannemelijk.

De Raad merkt op dat verzoekers, door louter te verwijzen naar de voorgelegde stukken, voorbijgaan aan de motieven in de bestreden beslissing over deze stukken:

“Dat u ter staving van uw verklaringen aangaande uw problemen in Colombia de klacht die u indiende bij de ‘Fiscalía van Cali’ neerlegt, wijzigt niets aan voorgaande appreciatie. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Zulks is in casu geenszins het geval. De door u neergelegde documenten betreffen bovendien loutere kopieën waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend. Kan hier nog aan worden toegevoegd dat hetgeen vermeld staat in de klacht hoe dan ook een loutere weergave betreft van hetgeen u zelf ten aanzien van de ‘Fiscalía’ heeft verklaard. Dat deze gebeurtenissen effectief hebben plaatsgevonden is dan ook op geen enkele wijze aangetoond. Bijkomend kan hier voorts nog worden opgemerkt dat de vermeende beschieting van uw woning – die volgens uw verklaringen het gevolg zou zijn geweest van het feit dat u een klacht zou hebben ingediend bij de fiscalía – een blote bewering van uw kant betreft die u geenszins staft. Dat dit incident effectief heeft plaatsgevonden heeft u op geen enkele wijze aangetoond.”

“Rekening houdend met voorgaande bevindingen dient te worden opgemerkt dat er géén geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen als zou u problemen hebben gekend met ‘La Quarenta’ dan wel met ‘La Invasión’ naar aanleiding van uw weigering om voor hen te werken. Daar er geen geloof kan gehecht worden aan uw problemen dient te worden besloten dat er bijgevolg ook géén geloof kan worden gehecht aan de problemen die uw gezin nog zou hebben gekend in Colombia na uw vertrek uit het land. U stelt immers dat uw partner naar aanleiding van uw vertrek uit het land bedreigd zou zijn geweest door uw belagers (zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 11). Daar u niet aannemelijk kon maken effectief problemen te hebben gekend met deze bendes is het bijgevolg ook geenszins duidelijk waarom men uw partner überhaupt zou lastiggevallen hebben. Dat u ter staving van uw verklaringen aangaande de problemen die uw partner gekend zou hebben na uw vertrek uit Colombia de klacht die zij indiende bij de ‘Fiscalía van Cali’ neerlegt, wijzigt niets aan voorgaande appreciatie. In casu kan hier verwezen worden naar hetgeen reeds werd opgemerkt aangaande de kopie van uw eigen klacht die u voorlegde (zie supra).”

“Wat betreft de door u neergelegde krantenartikelen aangaande het bendegegeweld in Cali ten gevolge waarvan uw vrienden in 2018 om het leven zijn gekomen dient te worden opgemerkt dat deze stukken evenmin een ander licht kunnen werpen op voorgaande appreciatie. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de artikelen de algemene situatie in uw wijk, en in Colombia, schetsen met betrekking tot de aanwezigheid van bendes en de gevolgen van ‘bende-gerelateerd geweld’ op de gemeenschap. De artikelen hebben echter geen betrekking hebben op u persoonlijk (zie CGVS D. dd. 14.01.2021, p. 13). U wordt in de artikelen nergens bij naam genoemd noch wordt er verwezen naar de concrete problemen die u naar eigen zeggen ondervonden zou hebben in Colombia (zie CGVS D. dd. 14.01.2021, p. 13). Waar u aanhaalde dat de dodelijke slachtoffers, waarnaar in de artikelen verwezen wordt, vrienden van u uit de wijk betreffen en u een soortgelijk lot vreest dient te worden aangestipt dat u op geen enkele wijze aangetoond heeft dat de in de krantenartikelen vermeldde personen daadwerkelijk uw vrienden betreffen. U komt hier niet verder dan het uiten van een loutere bewering die u niet weet te staven. Dit terzijde, ook al zou het vaststaan dat de in de krantenartikelen vermeldde personen vrienden van u betreffen, dan nog blijkt hieruit geenszins dat u persoonlijk, zoals u beweerde, geruime tijd werd geïntimideerd en onder druk werd gezet om u aan te sluiten bij de bendes en vervolgens werd bedreigd. Het hoeft bijgevolg geen betoog dat deze artikelen bijgevolg niet volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.”

De Raad sluit zich erbij aan dat documenten slechts bewijswaarde hebben als ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is (zie hieronder). Wat vermeld staat in de klacht, betreft een weergave van wat verzoekers zelf tegen de Fiscalía hebben verklaard en toont niet aan dat deze gebeurtenissen effectief hebben plaatsgevonden. Daarnaast betreffen deze stukken kopieën, die gemakkelijk te vervalsen zijn. De krantenartikelen tonen de algemene situatie in verzoekers’ wijk en in Colombia aan en schetsen de gevolgen van bende-gerelateerd geweld op de gemeenschap. Dat de dodelijke slachtoffers die in deze artikelen vermeld worden, vrienden zouden zijn van verzoeker betreft een blote bewering die niet wordt gestaafd. Hetzelfde geldt voor het neergelegde overlijdensakte. De Raad merkt op dat, zelfs al zouden deze personen vrienden zijn van verzoeker, dan nog blijkt hieruit niet dat verzoeker geruime tijd werd geïntimideerd en onder druk gezet om zich aan te sluiten bij de bendes. In de mate waarin verzoekers in het verzoekschrift verwijzen naar een persartikel van 29 september 2019 uit de krant “El Nacional”, betreft het citaat uit dit artikel dat bendes een grote territoriale controle uitoefenen, ook in de gemeente

waaruit verzoekers afkomstig zijn. De Raad benadrukt dat niet wordt betwist dat er in Cali sprake kan zijn van benedegeweld, maar stelt vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij persoonlijk gevisieerd wordt.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoeker mogelijk onder een bepaald profiel valt op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Colombia. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt, wat *in casu* echter niet het geval is.

2.3.4.3. Inzake het feit dat de verklaringen van verzoeker niet stroken met de *modus operandi* van de bendes en dat het verbaast dat hij nog één jaar herhaaldelijk kon weigeren, stelt verzoeker dat hij voorzorgsmaatregelen genomen heeft, zo heeft hij ontslag genomen en is hij thuisgebleven. Inzake het feit dat hij aan de slag ging in de kiosk van zijn grootmoeder, merkt hij op dat deze in een andere wijk lag, dat hij maar één of twee keer per week ging en dat vanaf vijf uur 's ochtends en voor een paar uren, en dat dit slechts enkele weken duurde, nadat hij daar één maal geïntimideerd werd door een bendelid, heeft hij besloten thuis te blijven.

De Raad stelt vast dat ondanks de voorzorgsmaatregelen die verzoeker heeft genomen (zijn ontslag indienen en thuis blijven), hij toch een ernstig risico moet gelopen hebben indien zijn verklaringen geloofwaardig zouden zijn. Verzoeker verklaarde dat de bendeleden zijn verblijfplaats kenden en een paar keer naar hem thuis zijn gekomen (notities CGVS verzoeker 5 maart 2021, p. 7) en dat mensen soms werden weggehaald uit hun huizen (*ibidem*, p. 6). In het begin dat hij de voorzorgsmaatregelen nam, kwam hij het huis niet meer uit, enkel om te gaan werken en nadat ze hem op het werk waren komen intimideren, gaf hij zijn ontslag en kwam helemaal niet meer buiten (*ibidem*, p. 8). Het kwam dus af en toe tot fysieke contacten tussen verzoeker en zijn belagers, en zijn belagers wisten hem ook wonen. De Raad meent dat het inderdaad ongeloofwaardig is dat verzoeker op die manier nog een jaar op zijn vast adres kon blijven wonen en sluit zich aan bij de motieven in dit verband in de bestreden beslissingen.

Inzake het helpen in de kiosk van zijn familie, leggen verzoekers in het verzoekschrift uit dat dit heel beperkt was en verzoeker ook voorzorgsmaatregelen nam. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker dit ook heeft verklaard toen hij er door de protection officer mee werd geconfronteerd dat dit toch ook een risico inhield (notities CGVS verzoeker 5 maart 2021, p. 8): *“Ik deed het niet alle dagen van de week maar één of twee keer per week. Niet altijd dezelfde dagen. Het was eens op maandag wel en de dinsdag niet. Ik ging gewoon mama helpen om de tafels uit te halen en wat voor te bereiden dan kwam tante ter plaatse om afwas te doen. Zij bracht mij naar huis en dan zorgde tante nog voor koffie”*. Door louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen, doen verzoekers geen afbreuk aan volgend motief:

“Dat u vervolgens vanaf eind juli 2018, nadat u naar eigen zeggen reeds noodgedwongen ontslag diende te nemen op uw werk omwille van aanhoudende dreigementen, besloot om – zij het in beperkte mate - aan de slag te gaan in de kiosk van uw grootmoeder holt de waarachtigheid van uw verklaringen betreffende uw problemen in Colombia verder uit. Uit uw verklaringen blijkt dat u na uw ontslag bij uw werkgever in juli 2018 meerdere keren per week naar de kiosk van uw familie ging om er te helpen met het uitzetten van de tafels en het voorbereiden van de werkdag (zie CGVS D. dd. 14.01.2021, p. 8 – zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 8 en 9). Het mag verbazen dat u, ondanks het feit dat u naar eigen zeggen reeds meermaals geïntimideerd en bedreigd werd door de hierboven genoemde criminele bendes, het ogenschijnlijk toch veilig genoeg vond om u in het openbaar te begeven én uw wijk op dergelijke frequente wijze in- en uit te reizen. Het voorafgaande ondermijnt eens te meer de waarachtigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Er kan, ingeval van een waarachtig relaas, immers logischerwijs worden verondersteld dat u, die stelt te vrezen voor uw leven, niet het risico zou nemen om u enkele keren per week te verplaatsen naar de kiosk van uw grootmoeder in een ander deel van de stad. U geconfronteerd met voorgaande vaststellingen stelde u dat u er niet alle dagen ging werken. U verklaarde dat u slechts één à twee dagen per week naar de kiosk ging om er te helpen en u zou er naar eigen zeggen ook nooit héél erg lang gebleven zijn (zie CGVS D. dd. 05.03.2021 p. 8). Dit zou het risico enigszins beperkt hebben. Dit kan echter geenszins overtuigen en dit strookt bovendien geenszins met uw overige verklaringen hieromtrent. U gevraagd of het een risico inhield voor u om naar de kiosk te gaan stelde u immers het volgende: “Natuurlijk, want het was ook niet ver verwijderd van waar wij wonen en ook niet ver van de ‘40’ (e.g. ‘La Quarenta’). Het was zo’n twintig minuten met de wagen” (zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 8). Zelfs indien u ‘niet elke dag’ en telkens ‘maar voor een korte periode’ naar de kiosk zou zijn gegaan, hield het nog steeds een bijzonder gróót risico in voor u

om dit traject meermaals per week af te leggen. Het was immers niet geheel uitgesloten of ondenkbaar dat men u alsnog zou onderscheppen. Uw gedrag in deze is op geen enkele wijze verenigbaar is met de door u aangehaalde vrees.”

2.3.4.4. Vervolgens uiten verzoekers kritiek op het motief dat het vreemd is dat verzoeker pas in februari 2019 zijn wijk heeft verlaten en niet heeft gepoogd om zich elders te vestigen in Colombia. Verzoekers benadrukken in het verzoekschrift dat verzoekers familie niet over veel middelen beschikt en dat dit blijkt uit het feit dat verzoekster en de kinderen pas zeven maanden na hem Colombia verlieten. Hij was afhankelijk van zijn familie voor huisvesting en beschikte niet over een redelijk intern vestigingsalternatief. Zijn moeders poging om verzoeker naar een vriendin in Chili te sturen is uiteindelijk niet gelukt.

Ook hier stelt de Raad vast dat verzoekers zich hoofdzakelijk beperken tot het herhalen van verzoeker zijn eerder afgelegde verklaring dat hij en zijn familie niet over de nodige middelen beschikken. Deze herhaling doet echter geen afbreuk aan volgend motief: *“Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven, zich onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht en niet nog meer dan één jaar in uw woning zou hebben verbleven. Uw gedrag is in deze op geen enkele wijze verenigbaar met de door u aangehaalde vrees. Kan in de marge worden opgemerkt dat u gedurende deze periode - jan. 2018 – feb. 2019 - geen enkele poging heeft ondernomen om u elders te vestigen in Colombia om u op deze wijze, al dan niet tijdelijk, te onttrekken aan de situatie (zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 11 en 12). Nochtans bleken uw problemen zeer lokaal van aard. Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat de onveilige situatie waarin u stelde te verkeren het gevolg was van het feit dat uw woning op de grens tussen de territoria van de twee betreffende bendes lag (zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 5 en 6). Ter verklaring hiervoor stelde u niet over de nodige middelen te hebben beschikt om u elders te vestigen. Het kan echter niet overtuigen dat u wél over voldoende middelen beschikte om samen met uw voltallig gezin het land te verlaten doch onvoldoende middelen zou hebben gehad om u elders in Colombia te vestigen.”*

Waar uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat zij een lening afsloten en nog aan het terugbetalen zijn om verzoekster en de twee kinderen naar België te laten reizen (notities CGVS verzoeker 5 maart 2021, p. 4, notities CGVS verzoekster, p. 10), geldt dezelfde redenering: het kan niet overtuigen dat verzoekers wel over voldoende middelen beschikten, al dan niet geleend, om met heel het gezin, zij het gespreid in de tijd, Colombia te verlaten, maar niet om zich elders in Colombia te vestigen.

2.3.4.5. Inzake de omstandigheid dat verzoekers' (stief)dochters niet op de hoogte zijn van de problemen van verzoeker, merken verzoekers op dat één van de twee (stief)dochters, J., Colombia al verlaten had voor het begin van de problemen van verzoeker. Deze dochters bevestigen dat hun moeder en stiefvader niets concreets hebben verteld over de problemen en verzoeker stelt in het verzoekschrift dat verzoekster hem gevraagd had niets te vertellen. Verzoekers uiten hiermee kritiek op volgend motief:

“Verder mag het verbazen dat uw stiefdochters J. en L.M. schijnbaar niet op de hoogte zijn van de problemen die u gekend zou hebben in Colombia. Zo verklaarden zowel J. als L.M. ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken dat u problemen ondervonden zou hebben in Colombia én het voltallige gezin naar aanleiding van deze problemen het land moest verlaten. Doch geen van beiden wist te zeggen welke problemen u, dan wel u partner, concreet ondervonden zouden hebben in Colombia (zie vragenlijst CGVS J., vraag 5 – zie vragenlijst CGVS L.M., vraag 5). Ook ten aanzien van het Commissariaat-generaal verklaarden uw stiefdochters niet op de hoogte te zijn van de ware toedracht van uw problemen in Colombia (zie CGVS L.M., p. 17 – zie CGVS J., p. 16). Zo verklaarde L.M. in kader hiervan het volgende: “Dat weet ik niet. Zij heeft mij daar niets van verteld. Noch aan mij noch aan mijn zus” (zie CGVS L.M., p. 17). J. verklaarde hierover het volgende: “Ik weet alleen dat hij bedreigd is. Mijn mama wou ons daar niet veel over vertellen. Ik denk om ons te beschermen” (zie CGVS J., p. 16). Uw stiefdochters zouden naar eigen zeggen ook géén moeite gedaan hebben om hiernaar te informeren, zelfs niet ná aankomst in België. Ter vergoelijking van hun onwetendheid stelden uw stiefdochters dan hun moeder hen niets heeft verteld over de problemen om hun niet nodeloos ongerust te maken (zie CGVS L.M., p. 17). Voorgaande verklaring biedt echter op geen enkele wijze een verschoning voor uw stiefdochters hun onwetendheid. Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat u, dan wel uw partner, uw stiefdochters terdege zou hebben ingelicht over de gebeurtenissen in Colombia of dat zij hier minstens naar geïnformeerd zouden hebben. Uit de verklaringen van uw stiefdochters blijkt immers dat deze problemen mee aan de basis liggen van het vertrek van uw voltallige gezin, waaronder ook hun eigen vertrek, uit Colombia. Een gedwongen vertrek uit het land van herkomst is een gebeurtenis met een enorme impact, en dit niet enkel op uw eigen leven maar ook op de levens van uw overige

gezinsleden. In een dergelijke context kan er dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat uw stiefdochters toch enige interesse en kennis zouden hebben van de precieze redenen waarom werd besloten tot een vertrek uit Colombia. Hun onwetendheid raakt dan ook aan de kern van jullie relaas en holt de geloofwaardigheid verder in niet geringe mate uit."

(Stief)dochter J. heeft Colombia inderdaad al verlaten in januari 2018 om naar België te komen naar haar grootmoeder. (Stief)dochter L.M. woonde echter heel de tijd (tot augustus 2019) in het huis waar ook verzoeker en verzoekster woonden (adm. dossier verzoeker, stuk 6, map met landeninformatie, stuk 2, notities CGVS L.M., p. 4). Verzoekers bevestigen wat (stief)dochter L.M. verklaard heeft, namelijk dat verzoekster hen niets verteld heeft om hen niet ongerust te maken (adm. dossier verzoeker, stuk 6, map met landeninformatie, stuk 2, notities CGVS L.M., p. 17). De Raad sluit zich er evenwel bij aan dat het vreemd is dat, eens in België, verzoekers niet meer uitleg hebben gegeven aan hun (stief)dochters, gezien de problemen van verzoeker mee aan de basis lagen van het vertrek van L.M. uit Colombia (adm. dossier verzoeker, stuk 6, map met landeninformatie, stuk 2, notities CGVS L.M., p. 8 "*Er was niet genoeg geld. Het was de bedoeling dat ik mee zou gaan met mama maar er was geen geld*"). Alleszins stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van L.M. blijkt dat zij gedurende heel de periode waarin verzoeker problemen had (januari 2018 – februari 2019) in hetzelfde huis woonde (adm. dossier, stuk 6, map met landeninformatie, stuk 2, notities CGVS L.M., p. 4) maar dat haar niets is opgevallen en dat ze geen wijziging heeft gezien in het gedrag van moeder of stiefvader (*ibidem*, p. 17). Er kan nochtans verwacht worden dat het opvalt dat verzoeker zijn ontslag indient en vanaf dan heel de tijd thuis is, terwijl hij vroeger was gaan werken, of dat L.M. het opmerkte als haar moeder en stiefvader gestrest zouden zijn of onder de indruk van de omstandigheden. De Raad sluit zich aan bij volgend motief: "*Kan in de marge nog worden toegevoegd dat uw beide stiefdochters ten aanzien van het Commissariaat-generaal verklaarden dat zij gedurende hun verblijf in Colombia niets gemerkt hebben van uw problemen (zie CGVS J., p. 16 – zie CGVS L.M., p. 17). Zo stelde L.M. uitdrukkelijk dat zij niets opvallend zou hebben opgemerkt in de periode voor jullie vertrek uit Colombia. Noch zouden er volgens uw stiefdochter wijzingen hebben plaatsgevonden in uw gedrag of in het gedrag van uw partner, hun moeder (zie CGVS L.M., p. 17). Dit strookt echter geenszins met uw verklaringen en de verklaringen van uw partner aangaande jullie levens vanaf midden 2018. U verklaarde immers dat u uw werkzaamheden in juli 2018 diende stop te zetten, dat u niet langer buiten kwam en u ondergedoken leefde in uw woning. Voorts verklaarde u dat uw woning op een gegeven moment onder vuur genomen werd. Ook uw partner zou na uw vertrek uit Colombia ondergedoken geleefd hebben. Dat L.M., die naar eigen zeggen gedurende de gehele periode bij jullie inwoonde, hiervan niets gemerkt heeft is, in geval van een waarachtig relaas, geheel onwaarschijnlijk (zie CGVS L.M., p. 4).*" Bijkomend wordt opgemerkt dat (stief)dochter J. tijdens haar gehoor verklaarde dat op het ogenblik waarop zij Colombia verliet (januari 2018) verzoekster op dat moment heel erg bezig was met de problemen van verzoeker en ze daarom haar eigen problemen voor zichzelf hield. Op de vraag "*Uw stiefvader zegt dat zijn problemen pas begonnen zijn in februari 2018? Neen, dat is niet waar dat is al van ervoor*" (adm. dossier, stuk 6 landeninformatie, stuk 3, notities CGVS J., p. 15). Dit wijst eens te meer op de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas.

2.3.4.6. Verzoekers laten het motief ongemoed dat het frappant is dat verzoeker in februari 2019 zou hebben deelgenomen aan een voetbaltoernooi: "*In het licht van voorgaande bevindingen is het eveneens frappant dat u in februari 2019 zou hebben deelgenomen aan een voetbaltoernooi in uw buurt. Uit uw verklaringen blijkt dat er in uw wijk voetbalwedstrijden werden georganiseerd om jongemannen aan te sporen niet te kiezen voor geweld maar voor sport (zie CGVS D. dd. 14.01.2021, p. 16). Enkele van uw vrienden zouden u uitgenodigd hebben om te participeren aan het toernooi omdat men wist dat u graag voetbal speelde (zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 9). Aangezien u 'via-via' vernomen had dat de situatie in uw wijk enigszins bekoeld was besloot u dat een potje voetbal géén kwaad kon (zie CGVS D. dd. 05.03.2021, p. 9). Dient echter te worden opgemerkt dat, zelfs indien de situatie in uw wijk gevoelig verbeterd was, het, ingeval van een waarachtig relaas waarbij u wil laten uitschijnen dat u in het vizier stond van beide bendes, nog steeds een bijzonder gróót risico inhield voor u om zich in het openbaar te begeven om aan een voetbaltoernooi deel te nemen. Beide bendes waren immers nog steeds actief/aanwezig in uw wijk. Opnieuw moet worden vastgesteld dat uw gedrag regelrecht indruist tegen uw beweerde vrees. Uw geloofwaardigheid wordt bijgevolg verder onderuit gehaald."*

De Raad sluit zich aan bij de vaststelling dat het gedrag van verzoeker indruist tegen zijn beweerde vrees en dat zijn geloofwaardigheid hierdoor onderuit wordt gehaald.

2.3.4.7. Verzoekers laten evenzeer het motief ongemoeid dat de laattijdigheid van hun verzoek om internationale bescherming de ernst van de door hen ingeroepen vrees ondermijnt. Verzoeker is België binnengekomen op 7 februari 2019 en heeft een verzoek ingediend op 30 september 2019. Verzoekster is België binnengekomen op 11 augustus 2019 en diende op 30 september 2019 een verzoek in.

De Raad is van oordeel dat dit inderdaad de ernst van verzoekers' verzoek om internationale bescherming ondermijnt en afbreuk doet aan hun algemene geloofwaardigheid. Deze houding van verzoekers getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*.

De argumentatie die verzoekers gaven dat verzoeker nog met zijn hoofd in Colombia zat (notities CGVS verzoeker 14 januari 2021, p. 11) en dat ze pas na aankomst van verzoekster in contact kwamen met een sociaal assistent die hen de informatie over de asielprocedure gaf (*ibidem*, p. 11-12, notities CGVS verzoeker 5 maart 2021, p. 12), overtuigt niet. Dit kan niet verantwoorden waarom verzoeker acht maanden heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Verzoekers' laattijdig verzoek om internationale bescherming vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van de door hen voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekers' geschetste vrees.

2.3.4.8. Nu verzoekers in gebreke blijven de door hen voorgehouden problemen met bendeleden die hebben geleid tot hun vlucht uit Colombia aannemelijk te maken, is hun betoog dat zij vervolging vrezen omwille van hun politieke overtuiging omdat zij zich hebben verzet tegen de autoriteit van de bendes niet dienstig.

Verzoekers stellen ook dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat de Colombiaanse autoriteiten in staat zijn om effectieve bescherming te bieden aan de burgers die vervolgd worden door de bendes. In dit verband wordt herhaald dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat verzoeker persoonlijk vervolgd wordt door de bendes in hun wijk. Hun verwijzing naar een gebrek aan bescherming vanwege de autoriteiten en de rapporten in dit verband ("*Situation of human rights in Colombia Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights*" van februari 2019; "*Situation of human rights in Colombia Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights*" van februari 2020; een communiqué van de VN van 14 mei 2021) doet bijgevolg niet ter zake.

Waar verzoekers inzake de situatie in Cali verwijzen naar de COI Focus "Colombia: veiligheidssituatie" van 13 november 2019, naar een artikel van de NY Times van 27 mei 2021 "*Videos show the violent and deadly ways Colombian Police Quell protests*" en naar een artikel van Le Monde van 29 mei 2021 "*Colombie trois nouveaux morts dans des manifestations commémorant un mois de soulèvement social*", verwijst de Raad naar hetgeen gesteld wordt onder punt 2.3.5. van dit arrest.

2.3.4.9. Gelet op wat voorafgaat blijven verzoekers in gebreke de door hen voorgehouden problemen met bendes in hun wijk in Colombia aannemelijk te maken. Hun betoog met betrekking tot het gebrek aan doeltreffende bescherming door de Colombiaanse overheid is bijgevolg niet dienstig.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoekers het voordeel van de twijfel toe te staan.

Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met de *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met de ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals de ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van UNHCR van september 2015, de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Verwerende partij zet in de bestreden beslissing het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de

Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Verzoekers woonden in Colombia in Cali, in de provincie van Valle del Cauca. De Raad besluit, gelet op de voorgaande analyse, dat in Valle del Cauca actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld blijkt immers zeer beperkt.

Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar dezelfde informatie waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissingen (COI Focus *Colombia: Veiligheidssituatie* van 13 november 2019) maar brengen hiermee geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen.

Waar verzoekers inzake de situatie in Cali nog verwijzen naar een artikel van de NY Times van 27 mei 2021 "*Videos show the violent and deadly ways Colombian Police Quell protests*" en naar een artikel van Le Monde van 29 mei 2021 "*Colombie trois nouveaux morts dans des manifestations commémorant un mois de soulèvement social*", wordt opgemerkt dat deze artikelen handelen over politiegeweld naar aanleiding van anti-regeringsprotesten. Verzoekers hebben nooit verklaard dat zij hebben deelgenomen aan anti-regeringsprotesten en tonen met deze artikelen alleszins niet aan dat het aantal burgerslachtoffers plots verhoogd zou zijn of dat er actueel toch sprake zou zijn van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande neemt niet weg dat de veiligheidssituatie in Valle del Cauca ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekers persoonlijke omstandigheden kunnen inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Valle del Cauca voor hen dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon.

De Raad stelt hierbij vast dat verzoekers nalaten het bewijs te leveren dat zij specifiek worden geraakt, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Valle del Cauca. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers' hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoekers zijn afkomstig uit de stad Cali, de hoofdstad van Valle del Cauca. De Raad wijst erop dat uit voorgaande analyse kan worden besloten dat er in de stad Cali geen sprake is van een gewapend conflict. Het geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit en is doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. Met het betoog onder verwijzing naar twee krantenartikelen van mei 2021 dat er willekeurig en buitenproportioneel geweld wordt gebruikt tegen betogers, tonen verzoekers niet aan dat er in de grootstad Cali actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de door verzoekers aangebrachte landeninformatie grotendeels dezelfde is als diegene waarop de bestreden beslissingen zijn gebaseerd. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de grootstad Cali, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Gelet op het voormelde, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers uitvoerig door het CGVS werden gehoord. Tijdens persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Er is geen sprake van een beoordelingsfout.

2.3.8. Waar verzoekers in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet hersteld kan worden, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET